

[Lilli Gyldenkilde]

dem: Hvad betyder ordene »mobilitet« og »fleksibilitet« for jer? Vi ved jo godt, at det ikke betyder noget, når der er 25 pct.s ledighed i København for murersvende og 20 pct.s ledighed i øvrigt på hele Sjælland. Hvad er det så for en mobilitet, vi kræver af dem? At de rejser til Jylland? Ja – men dér er arbejdsløsheden på 20 pct. Kan vi ikke snart holde op med at bruge de ord?

Jeg glæder mig over, at arbejdsministeren har kigget på de forsøg, som er gjort i Horsensområdet, og jeg skal hilse og sige, at de jo ikke er lavet af sig selv. De er lavet af nogle, der kender lovgivningen, og forsøgene bygger på den lovgivning, der findes i forvejen. Det kan lade sig gøre at lave en ordentlig vejledningsindsats med den eksisterende lovgivning. Det kan også lade sig gøre at lave en ordentlig uddannelsesindsats med den eksisterende ordning. Der skal bare sættes nogle midler af, så vi sikrer, at der bliver uddannelsespladser nok. Det helt forfærdelige i denne situation er jo, at det bliver der ikke.

Der er altså beviser for, at disse ting kan lade sig gøre, og så kan jeg ikke forstå, at man absolut skal stramme lovgivningen yderligere op på dette område og kræve en hel masse af folk, som er unødvendigt, i øvrigt til stor irritation for alle, og at man koncentrerer sig om den slags ting i stedet for det reelle: at fastholde en jobtilbudsordning og en uddannelsesydelelseslov, som selvfølgelig skal være så god som overhovedet muligt. Det er det, man bør koncentrere sig om.

Og så er pippet lige ved at blive taget fra én, når man nu står her og har – håber jeg det kan blive – en nogenlunde fornuftig redegørelsesdebat, hvor vi kan tage fat om de ting, der skal ændres, og så har den viden, at KVR-regeringen forleden redegjorde for, at der nu skulle fyres ca. 20.000 i den offentlige sektor. Man sagde godt nok, at det skulle ske ved naturlig afgang, men så mange er der vel ikke, der kan gå ved naturlig afgang, og fyringerne er jo ved at være en realitet ude i amter og kommuner allerede på grund af de besparelsekraav, der er stillet.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at vi får brug for en virkelig god lovgivning på dette område, for der vil fremover blive flere, der får brug for den, hvis ikke vi får taget os sammen herinde til at føre en anden politik, og jeg er desværre ikke så optimistisk med hensyn til det inden for, hvad jeg sådan vil kalde en overskuelig fremtid.

Jeg skal vende tilbage med yderligere et par bemærkninger i anden omgang, som jeg ikke kan nå nu.

Traberg Smidt (V):

I modsætning til fru Lilli Gyldenkilde synes jeg, dette er en udmærket redegørelse, også fordi den kommer samtidig med en anden redegørelse fra en offentlig myndighed, som fortjener at blive læst sammen med den, nemlig vismandsrapporten, som siden er blevet behandlet i Det Økonomiske Råd. Det fremgår af vismandsrapporten, at det kun er 3 pct. af arbejdsstyrken, der bærer over en fjerdedel af ledigheden, og det vil sige, at det er en lille spids af isbjerget, der medfører utrolig store udgifter og forårsager utrolig store menneskelige omkostninger. Jeg synes, at redegørelsen er god, netop fordi den tager fat på den meget sårbare gruppe, vi her taler om, og det gør den på mange måder, som fru Pia Christmas-Møller har gennemgået. Det skal jeg ikke gentage, men jeg vil koncentrere mig om nogle holdninger, som kommer frem i redegørelsen.

En af de ting, som jeg har lagt meget mærke til, er, at redegørelsen beskriver den bevægelse, der er på arbejdsmarkedet og i arbejdsmarkedspolitikken i retning af, at man også må gøre noget selv.

Vi kan ikke, hvis arbejdsministerens redegørelse danner grundlag for lovgivning, længere acceptere den rene passivitet, altså at man bare får sin arbejdsløshedsydelse.

Hvis man siger ja til de jobtilbud, der kommer, og hvis man siger ja til de uddannelsesjobtilbud, der kommer, og til de samtaler, der kommer, gives der noget i retning af en garanti – selv om det ord ikke er brugt i redegørelsen – for, at man ikke ryger ud af systemet. Her er vismandsrapporten interessant igen, for den beskriver nemlig vekselvirkningen mellem dem, som vismændene kalder outsiderne og insiderne. Hvis først man er insider, skal der ret meget til, før man ryger ud af arbejdsmarkedet, og hvis man gør det, kommer man i øvrigt hurtigt ind igen. Hvis man én gang har fået prædikatet outsider, f.eks. fordi man har en dårlig uddannelse, eller fordi man er i et fag, som er i tilbagegang, er det meget svært at komme ind og være insider. Derfor er det meget vigtigt, at redegørelsen lægger op til, at man netop kan gøre noget selv, f.eks. ved at møde frem til jobtilbud og